

”Forventningerne var store, mængden af sommerfugle i min mave endnu større og udbyttet helt fantastisk. Efter mine tre måneder i England, føler jeg mig klar og sikker på at jeg om 5 måneder er parat til udfordringen og ansvaret som nyuddannet sygeplejerske.”

Rejserapport fra Middlesbrough.

Malene O. Hansen S 01C

Efter mit tre måneders studieophold i Middlesbrough, England, skal jeg nu via denne rapport prøve at beskrive mit ophold og videregive nogle af mine erfaringer. Forventningerne var store, mængden af sommerfugle i min mave endnu større og udbyttet helt fantastisk. Efter mine tre måneder i England, føler jeg mig klar og sikker på at jeg om 5 måneder er parat til udfordringen og ansvaret som nyuddannet sygeplejerske.

Først vil jeg beskrive de praktiske ting og baggrunden for mit ophold. Derefter vil jeg fortælle lidt om kulturen, strukturen og dagligdagen på en engelsk afdeling, som jeg oplevede den. Til sidst vil jeg slutte af med at beskrive mit faglige og personlige udbytte af opholdet, og hvad jeg tror andre studerende kunne få ud af lignende oplevelse.

Praktiske aspekter af opholdet.

For mit vedkommende havde jeg under hele studiet haft en drøm om at komme ud at rejse som del af min uddannelse, og da jeg endelig fik taget mig sammen til at kontakte Hanne Wissing gik resten af planlægningen let. Leonardo-projektet, et Eu-fondet udvekslingsprojekt, var netop sat i gang. Det gav mulighed for at seks sygeplejestuderende, a` to hold, kunne tage tre måneders praktik på James Cook University Hospital i Middlesbrough, med økonomisk støtte ift. rejse og boligudgifter.

Derved var det forberedende arbejde som boligforhold, praktikplads og økonomisk støtte klaret for mig på forhånd. Vi havde også via projektet og sygeplejeskolens internationale samarbejde, en kontaktperson i Middlesbrough,

Simon Cripps. Han underviste sygeplejestuderende på Teeside University, som vi også blev tilknyttet og hjalp os med at finde til rette, præsenterede os på afdelingen og viste os lidt rundt i byen.

Teeside university.

Universitetet må beskrives i et afsnit for sig. Det har et enormt område og er nærmest en by i byen. Det var et stort plus at være tilknyttet Universitetet, bl.a. havde vi fri adgang til det store tre-etagers bibliotek og internet. Derudover gav det adgang til fitnesscentret, students union som var en cafe/ bar m mulighed for at mødes med andre eller få råd og vejledning fra f.eks. andre udenlandske studerende i forhold til ens ophold. Sidst men ikke mindst var der også en del pubs at besøge på universitetsgrunden, og vi fandt hurtigt vores favorit.

En anden hensigt med at vi skulle tilknyttes universitetet var at vi kunne følge et engelsk hold sygeplejestuderendes undervisning og derved få mulighed for at sammenligne forholdene og lære dem at kende.

Desværre gik dette ikke i orden for os af flere årsager, hovedsageligt fordi vi var det første hold af sted. Sådan var der flere situationer og muligheder der glippede for os. Det var tydeligt at vi var de første ”forsøgskaniner” af sted, hvilket til tider var meget frustrerende. Samtidig var det en udfordring og oplevelse at bane noget af vejen for de næste.

Velkommen til Ward 8, medicinsk gastroenterologisk afdeling.

Selvom vi hjemmefra havde fået bekræftet at vi alle tre var tildelt en praktikplads, kunne vi ikke få oplyst hvilken afdeling vi skulle være på, ej heller hvilket speciale. Så det var umuligt at forberede sig fagligt og svært at pakke relevant litteratur, for hvad pokker fik vi mon brug for? Det endte ud med noget af den almene kliniske sygeplejelitteratur og sygdomslære. Supplerende litteratur var jo heldigvis at finde på Universitetets bibliotek.

På tredjedagen af vores ophold blev det så tid til introducerende studiebesøg på vores respektive afdelinger. Da jeg trådte ind på ward 8 lå det næsten i luften (læs lugten) , at dette var gastroenterologisk afdeling. Jeg fik den varmeste velkomst på afdelingen, blev introduceret for det team jeg skulle tilhøre og mødte min fantastiske

mentor June. Et livsstykke uden lige som jeg straks følte mig tryk ved, og blev sikker på at det ville blive et spændende og lærerigt forløb.

Min fornemmelse holdt stik. Det blev tre måneder med udfordringer og faglig kompetenceudvikling under kyndig vejledning. Jeg fik mere end opfyldt mine faglige mål for opholdet, og udbyttet heraf har jeg beskrevet sidst i rapporten her.

Struktur og hierarki .

Der er en klar hierarkisk inddeling af personalet. Matron kan sidestilles med afdelingens oversygeplejerske, klædt i helt mørkeblå uniform med røde kantbånd. Derefter kommer afdelingens Sister, souschefen, også i mørkeblåt, dog med hvide kantbånd. Herefter sygeplejerskerne med den engelske sygeplejeuniform der består af mørkeblå bukser og hvid tunika med lyseblå skulderstropper, og dernæst health carerne (ssa`er) med tilsvarende uniform, dog gule skulderbånd. De engelske studerendes uniform har grå bukser, hvid tunika og en, to eller tre røde mærker på skulderen afhængigt af om det er første, anden eller tredjeårs studerende. Der er ingen tvivl for nyt personale eller patienter om hvem der har hvilken stilling.

Så vi skilte os ud i vores danske hvide uniformer, og skabte let forvirring hos nye patienter. Vi fik dog alle tre hurtigt tilnavne som the ladys in white eller danish angels- ja med sådan et tilnavn ved man da at man har gjort en forskel for patienten.

Afdelingen var opdelt i sekssengsstuer og isolations/enmandsstuer. En sygeplejerske havde ansvaret for en sekssengsstue og to-tre enmandsstuer sammen med en healthcarer. Derudover arbejdes der i 12 timers vagter, så der var mere end rigeligt ansvar og opgaver til hver enkelt.

Det var virkelig hårdt at starte op på en ny afdeling, vænne sig til sprog og dagligdag og koncentrere sig om ny læring i alle 12 timer. Efter sådan en dag gik man hjem, spiste aftensmad og så i seng. Der var ingen dag og intet overskud tilbage til noget andet. Heldigvis havde jeg kun tre dage om ugen, og selvom det ikke lyder af meget skal det prøves før det kan vurderes. Jeg kan i hvert fald ikke anbefale 12timers vagterne, slet ikke som nattevagter. Det er ikke forsvarligt at arbejde så længe med så meget ansvar. Jeg gik flere gange hjem med følelsen af ikke at have gjort mit job ordenligt. Man har simpelthen ikke overskud eller energi til at udføre sit

job tilfredsstillende de sidste fire timer af vagten. Dette afspejlede sygefraværet og antallet af udbrændt personale da også.

Trods disse forhold var mit faglige udbytte helt fantastisk og jeg må sige at aldrig har jeg mødt så imødekommende og venligt personale. Der gik ikke mange dage før jeg følte mig som en del af dem. Ligegyldig hvor stresset og travlt der var på afdelingen, havde de alle overskud til deres studerende, incl. deres danske studerende der måske var en smule tungere at danse med i starten end deres engelske.

En ny kultur at finde fodfæste i.

Jeg må indrømme at jeg følte mig velforberedt til mit ophold. Sproget havde jeg ikke de store bekymringer om. Selvfølgelig skal man lige lære fagtermene, men sådan er det hver gang man starter på en ny afdeling. En af grundene til jeg valgte netop England var også at, der ikke kunne være de store kulturelle forskelle. Her fik vi alle tre en ordentlig lærestreg. England er anderledes fra Danmark, bare måden folk omgås hinanden skiller de to lande markant. Hvor danskerne er meget "mistroiske" hvis en fremmed tilbyder sin hjælp og man helst ikke skal blande sig i andres sager, er englændernes måde at omgås hinanden ovre i den anden grøft. Hvis de kunne se man havde brug for hjælp til f.eks. at finde vej henvendte de sig selv til en på gaden, hvilket straks satte gang i tankerne om hvad denne person nu var ude på hos os tre mistroiske studiner.

Det jeg prøver at fremhæve er at de englændere vi mødte alle var utrolig flinke og gæstfrie, og meget direkte. Her eksisterede ikke den for os almindelige høflighed og grænse for hvor tæt man går på hinanden. Derfor oplevede vi i flere situationer at folk overskred vores personlige grænser, og det var anstrengende at hver gang man bevægede sig uden for en dør, skulle man have overskud til at "small talke" med hvem man nu mødte undervejs. Det pudsige ved englænderne er at de er utrolig nemme at komme i snak med og er utrolig interesserede i at høre hvad man kan fortælle om Danmark. Men når det gælder nærmere bekendtskab så lukker de til, hvilket er utrolig forvirrende og frustrerende, og det får dem til at virke overfladiske og en smule falske på os danske landpiger.

Det er en del af deres kultur, og jeg synes det er rart at give videre til andre eventyrlystne så man ikke føler samme afvisning og forvirring som jeg oplevede.

Trods umiddelbart ens kultur skal man virkelig være forberedt på at føle sig fremmed, hvilket jeg synes er en god erfaring at have med sig i vores mere og mere multikulturelle samfund og integrationsdiskussioner.

Tre måneders personlig og faglig udvikling.

Inden jeg drog af sted, talte jeg med andre studerende der havde været ude at rejse. De havde alle svært ved at sætte ord på præcis hvad deres ophold havde af betydning og endte oftest med ”ja, det var da fedt at være af sted”. Nu står jeg selv i samme situation, for hvordan svarer du ellers på det klassiske spørgsmål ”Var det ikke bare fedt?” Jo, det har helt sikkert været en kæmpe oplevelse jeg ikke har villet være foruden. Du lærer dig selv, dine egne styrker og svagheder at kende, og du lærer at prioritere de ting der betyder mest for dig, også når du igen befinder dig på dansk jord. Men det har også været hårdt og svært i perioder, hvor du ikke har andre end dig selv og dine rejsekammerater at regne med. Dette kan være svært at forklare andre der ikke har været af sted. De har ikke prøvet at skulle starte forfra, opbygge en ny hverdag, ny omgangskreds og lære at begå sig i en fremmed kultur. Men det er en erfaring der gør dig stærk og du får nogle redskaber der kan bruges ved andre udfordringer.

Jeg synes det var pudsigt at der en uge efter min hjemkomst, var en artikel i Sygeplejersken (nr 25, 2004) der omhandler de nyuddannede professionsbachelorers usikkerhed i jobbet. Inden jeg drog af sted snakkede vi i klassen om, at vi ikke følte os parate og nok fagligt rustede til at stå som færdiguddannede sygeplejersker om knap et år. -Udtryk for samme usikkerhed som der beskrives i den nævnte artikel. Personligt har jeg fundet løsningen på denne usikkerhed. De tre måneder gav mig den selvtillid og sikkerhed jeg manglede, og jeg sidder nu med knap fem måneder tilbage og føler mig 100% klar til dette ansvar.

Jeg mener at hvis man kan klare sig udenlands, kan tackle de usikre situationer og fremmede forhold, så kan man også klare sig på en dansk afdeling, hvor ens modersmål tales, og man befinder sig i hjemmevant kultur.

Artiklen giver udtryk for tvivl om sygeplejersker uddannet efter 2001uddannelsen kan klare opgaven som autoriseret sygeplejerske, og mange studerende har som sagt selv deres tvivl. Mit bud på en løsning er studieophold i udlandet, rent utopisk burde

det blive en del af uddannelsen. Det er sundt at opleve andet end den velkendte andedam, og udbyttet er stort både fagligt og personligt.

Min pointe er, rejs ud hvis du kan. Tag springet og gør det, selvom det virker overvældene. Ja der er både op og nedture under sådan et ophold, men alt i alt er det det hele værd og udbyttet er utroligt. Det er en oplevelse og et plus du vil have med dig videre i livet.